

PRVNÍ DNY V QUTZALTENANGO

V pátek jsme si prošly město. Quetzaltenango je druhým nejvýznamnějším městem Guatemaly, má asi 400 tisíc obyvatel, hodně studentů, míň turistů, ale je známé pro školy na výuku španělštiny, kterých je tady přes 30. Měly jsme jednu vytypovanou, ale zastavily jsme se i v pár dalších. Holky se nakonec rozhodly zaplatit si týden výuky v té naší vytypované, protože byla bezkonkurenčně nejlevnější (90 dolarů za 20 hodin španělštiny týdně). Před obědem jsme si daly hodinu jógy a šly hledat něco k snědku. Maaika je totiž instruktorkou jógy, tak by byla škoda toho nevyužít a aspoň se protáhneme. Hned za barákem jsme objevily trh se spoustou ovoce a zeleniny, na náměstí výbornou pekárnu a všude spoustu stánků s pouličním jídlem. Moje neoblíbenější jsou zatím takové placky se zelím, salsou a jalapeños za 10Q (30Kč) a grilované plantainy (takové ty velké banány) za 6Q (18Kč). Odpoledne se mi povedlo najít školu, kde mi nabídli platit za hodiny španělštiny výukou angličtiny. Bohužel tam však zrovna nebyla jejich šéfka a tak jsem si domluvila schůzku na sobotu.

Já jsem si hodila na couchsurfing inzerát, že hledám někoho, kdo bydlí v Xele a chtěl by vyměnit konverzace španělštiny za konverzace angličtiny a hned se mi ozvali dva týpci. S jedním jsem si dala sraz ještě ten večer. Vzal mě na nějaké místňácké jídlo - placky se salsou a mletým masem. Bylo to super. Ukázalo se totiž, že dělá PhD. v dost podobném oboru a že magistra studoval ve Španělsku a tak jsme si měli o čem povídat. Později se k nám přidaly i holky a všichni jsme šli do jednoho baru, kde hrála taková latinská víceméně reggae skupina. Hrozně se nám tam líbilo. Bar byl napůl venku ve dvoře, všude samé krásné holky, všichni tancovali a kapela hrála skvěle. Na nás s Evou ale dolehl nedostatek spánku a tak jsme vše jen pozorovaly. Maaika se rozhodla jít tančit, naneštěstí basák se rozhodl, že bude tančit s ní, což by nevedlo, kdyby jedna z těch krásných Guatemalank nebyla jeho přítelkyně, která chvíli na to ztropila hroznou scénu. Protože hráli fakt skvěle a chtěly jsme si je jít příští pátek poslechnout znova, šla se jí Maaika pro jistotu omluvit a vše se tím nakonec uklidnilo.

Další den jsem se byla domluvit v té škole. Vlastní jí Angličanka, řekla mi, že mě vezme, ale že musím zůstat aspoň dva měsíce. Já původně do města vůbec nechtěla a chtěla jsem být někde v přírodě, ale zase je to lákavá nabídka, tak jsme slíbila, že jí dám do pondělí vědět. Odpoledne jsem měla sraz s tím druhým couchsurfem Pablem. Nejdřív jsem ho nemohla najít, jelikož je o hlavu menší a já si myslela, že je to nějaké dítě, ale naštěstí poznal on mě. Šli jsme se projít, až jsme došli k hřbitovu. Už když jsem navrhla, abychom se tam šli podívat, koukal trochu divně a když jsme se tam pak přes půl hodiny procházeli a já mu oznámila, že je to zatím nejhezčí místo z celého města, tak fakt nevím, co si myslel. Hřbitovy jsou tady úplně jiné než v Čechách. Tenhle byl obrovský, barevný, plný lidí, kteří tam třeba obědvají, něco prodávají nebo poslouchají hudbu. Hlavně stoupá do mírného kopce a na jeho vrcholu je nádherný výhled jak na město, tak na sopku Santa Maria, kam se chci jít určitě v budoucnu podívat. Nejděsivější byla část se sochami andělů, kterým všem někdo ukradl hlavy. S Pablem už jsem toho tolik společného neměla, ale zase pořád mluvil a věděl toho spoustu o historii města, takže to bylo také fajn, jen když mluvil víc nahlas.

Během procházek městem jsem našla nějaké jiné levnější možnosti ubytování, ale naše domácí nám oznámila, že to máme zamluvené na měsíc a že Maaika už z Prahy zaplatila zálohu a že to už nejde změnit. Tak nevím, asi tady fakt budeme muset zůstat. Zase hodina jógy a večer na náměstí, kde hrála hudba a bylo hrozně živo. Po chvíli nám ale byla zima, tak jsme se šly domů

převléknout a všechny tam nakonec usnuly. Nějak se nemůžu přehoupnout do zdejšího časového režimu a jít takhle brzy spát mi moc nepomohlo. Už před pátou ráno jsme byla vzhůru a nemohla spát. Jenže co tady po ráno dělat, všude je ještě tma a zima, žít se tu začíná až okolo deváté se sluníčkem. Tím, že jsme ve větší nadmořské výšce, je tady přes den kolem 18°C a v noci kolem 10°C.

Nakonec jsem holky nechala v pokoji a vyšplhala na kopec na konci města. Byl odtamtud nádherný výhled, tak jsme tam zůstala celé dopoledne a četla si. Po další hodině jógy jsme vzaly Evy foťák a já se jim vydala ukázat hřbitov. Odtamtud jsme zamířily do centra města na největší městský trh, nakoupily spoustu ovoce a zeleniny a šly zpátky na večeři. Večer jsme vyrazily na kubánskou muziku, ale ještě tam nikdo nebyl a nám se nechtělo čekat. Tady když se inzeruje, že je koncert od šesti, tak před osmou nezačne... zastavila jsem se ještě v jednom baru, kde jsem se domluvila, že bych páteční a sobotní večery mohla pracovat. Pak jsme šly na nějakou živou hudbu, ale byl to spíš takový pop, a jelikož jsme všechny nemocné po těch třech dnech na klimatizovaných letištích a po těch 8°C v noci, tak jsme šly spát.

Dnes se budu muset rozhodnout, jestli zůstat tady ve městě, učit angličtinu a učit se španělštinu nebo jestli odjet někam do přírody třeba jako dobrovolník a zůstat tam... Zatím co vy máte už sedm večer, tady je dvanáctá polední, takže jdu na oběd a zase se ozvu, jak to vše dopadlo.

V pondělí měly holky první lekci španělštiny a očividně si to užily. Odpoledne jsem šla zpátky do té školy, kde mi nabídli hodiny angličtiny výměnou za hodiny španělštiny, protože Eva se rozhodla, že by do toho šla také. Tady je to s prací vážně vtipné. Položily jsme jim spoustu otázek ohledně školy a výuky a já jsem pořád čekala, co po nás bude chtít ona. Nakonec jsem to nevydržela a prostě se jí přímo zeptala, jaké jsou jejich požadavky, že si uvědomuji své mezery v angličtině, český přízvuk a absenci zkušeností. A ona, že naše angličtina je dobrá a že nás bere. Ve čtvrtek máme školení a v sobotu začínáme učit. Tak a je to. Zůstáváme ve městě. Potom první hodina jógy ve španělštině a večer bossanova v našem oblíbeném baru El Cuartito. Dokonce zahrál Evy oblíbenou písničku a na požádání pak i po druhé.

V úterý jsem zase byla od sedmi vzhůru a tak jsem si šla vyzkoušet do El Cuartito (kam jinam) jógu spojenou s meditací. Bylo to fajn, byly jsme tam jen tři a instruktor a potom nás pozval na čaj a seznámily jsme se s majitelkou toho baru. Jen je to docela drahé, takže tam pravidelně asi bohužel chodit nebudu.

Odpoledne Evy a Maaiky škola pořádala výlet do jedné vesnice a nabídli mi, že můžu jet s nimi. Jeli jsme jen my tři a náš průvodce Alejandro. Nejběžnější a také nejlevnější místní dopravou jsou Chicken buses. Přestože řidiči většinou řídí jak maniaci, jsou dost pomalé, protože staví na každém rohu, aby někoho nabraly nebo naopak vyhodily. Většinou jsou narvané lidmi a celou cestu doprovází hudba překřikující všechny v autobuse. Jsou sice plné dvojsedaček, ale v případě dospělých se na nich sedí ve třech, v případě dětí je počet pravděpodobně neomezený. Chicken bus nás vyhodil někde u benzínky, protože dál už naším směrem nejel. Museli jsme se tedy poohlédnout po nějaké jiné dopravě. Žádný autobus v dohledu, a tak jsme vzali za vděk korbou u auta, na které už sedělo šest dětí. Ve chvíli kdy jsme si tam přisedli ještě my čtyři, mi přišlo, že už je tam narváno, to jsme ale netušila, že se k nám minutu na to naskládá ještě dalších sedm babiček a dědečků s různými balíčky a pak se teprve rozjedeme krkolomnými zatáčkami nahoru do kopce. Ačkoliv kupodivu, neztratili jsme po cestě vůbec nikoho. V San Andrés Xecul jsme si prohlédli žlutý kostel s mayskými vzory, prošli si

městečko, vylezli nahoru na vyhlídku k druhému kostelu a pak chytili chicken bus až přímo zpátky do Xela.

Večer jsem se šla s Evou podívat zadarmo na lekci salsy, ze které se vyklubala lekce bachaty. Bylo to super. Bylo nás tam jenom osm a z toho jen tři kluci, ale byla to sranda a nikomu nevadilo, že nic neumíme.

Další večer byla pro změnu salsa night. Šla jsme tam s Evou, koupily jsme si pivo a sedly dozadu do rohu, že jako budeme jen pozorovat, jak to probíhá. Jenže jen, co jsme dosedly, už u nás byl náš včerejší učitel Nestor a ještě jeden kluk a zvaly nás k tanci. Námitky jako, že jsme to nikdy netancovaly, nevezly v potaz a za chvíli už nás tam točily kolem dokola. Pak si pro mě došel nějaký místňák a přestože jsem ho o půl hlavy převyšovala a také určitě o několik let, rozuměla jen půlce toho, co říká, neustále mu šlapala na nohy, točila se na druhou stranu a podobně, tak mě nenechal si jít během dvou hodin ani na chvíli sednout a nevzdával snahu mě něco naučit. Eva vystřídala pár různých tanečnicků a nakonec skončila s Christianem, ze kterého se vyklubal další učitel tance. U terého si nakonec zaplatila hodiny salsy. Musím říct, že jsme si to fakt užily a odcházely jsme s pocitem, že jsme se i něco naučily.

Ve čtvrtek je ve městě vždy nějaká větší party, většinou s nějakým vstupným na dobročinné účely. Když jsme tam kolem deváté dorazily, bylo tam asi pět lidí. Z toho jeden Mexičan a dva Guatemalanci, s kterými jsme se dali do řeči a vyklubali se z nich buskeři (pouliční umělci) – ten Mexičan Pablo má ohnivou tyč, Antonio žongluje a jezdí na jednokolce a poslední už jsem zapoměla. Každopádně mezitím, co jsme se s nimi bavili, se to tam zaplnilo lidmi a přidala se i celá Antoniova parta buskerů a všichni udělali skvělé představení.

S Antoniem jsem se domluvila, že se další den sejdem v parku a že si můžu zkusit žonglovat s kužely. Další den jsme se tam fakt sešli, samozřejmě mi to absolutně nešlo, ale co, každé začátky jsou těžké, rozhodla jsme se to nevzdat. A tak jsme se ještě párkrát potkali v parku. Uprostřed našeho parku je totiž takový jakoby altánek s celkem velkým prostranstvím uprostřed, který je perfektní na děláni nějaké show. A tak většinou když jsem šla večer okolo, jsem tam zastihla celou tuhle partu, jak dělají nějaké vystoupení, chvíli tam s nimi poseděla a dala si pivo. Naneštěstí hned další týden odjeli zase o kus dál. Zůstal tady jen Pablo a tak jsme si zkusila i jaké to je s ohnivou tyčí. Ještě, že měl dost rozumu a tu tyč mi nezapálil, takhle jsme skončila jen celá černá jak kominík, ale nepopálená.

Během každého vystoupení jsme ale potkali nějaké další lidi, a tak jsme se seznámila nejdříve s Anjelou, pak s Miltonem a nakonec s Praxem. Anjela je asi pětiletá holčička, která se celé dny jen potlouká po parku, protože její mama prodává o kus dál něco na ulici. Většinou když sedíme v parku, tak se k nám přidá a celou dobu tam s námi blbne a nutí mě, ať ji točím, vyhazuju, házím si s ní nebo něco podobného. Jestli takhle bude pokračovat, tak z ní za pár let bude profesionální žonglérka. Milton je jeden kluk, který žongluje hlavně s míčky, ale má i kužely a nejlepší je, že bydlí také v Xele. Takže jsem našla další oběť se kterou můžu chodit trénovat. Dokonce má ještě jedny po domácku vyrobené kužely, které mi půjčil domů. No a Prax je busker, který se tu zastavil a prozatím zůstal a který umí asi úplně všechno a vždycky, když se potkáme, tak mi radí co a jak. Jo a ještě vlastně Maria, Španělka, co už je v Xele asi sedm měsíců a má ohnivé poi.

Celkově chodím do toho altánku v parku ráda, protože tam člověk nikdy nezůstane sám. Hlavně když máme kužely nebo tyče, to si tam k nám většinou přisedne hodně lidí, ale i jinak. Minule

jsme tam třeba čekala na Miliona a jen jsme si sedla, přišla ke mně nějaká holka, jestli si může sednout ke mně, že také na někoho čeká a nechce čekat sama. Náhodou se z ní vyklubala studentka jazykovědy a tak mi hned pomohla s úkolem na španělštinu.